

JEDEN

Hranolčky si neobjednal nikto. Tri misky s hustou mušľovou polievkou áno, no košíček s tými najnávykovejšími hranolčkami na celom Cape Cod nie. „Ešte niečo?“ spýtal sa nás čašník, akoby tušil, že čosi chýba. Možno mal skrátka šiesty zmysel. A možno nás aj spoznal: predsa len, naša rodina si zvykla v Bleskovom bistre dávať obed vždy predtým, ako sme nastúpili na trajekt a dotiahli poslednú časť našej cesty na Martha's Vineyard.

Všimla som si, že naši si rýchlo vymenili pohľady. *Ešte niečo?* Po všetkých tých predošlých letách sme už jedálne lístky vôbec nepotrebovali. Objednávka sa nám automaticky sformovala kdesi hlboko v mozgu sama a určite nezahŕňala hranolčky.

Pretože tie mala na starosti Claire. *V tom najväčšom košíku, ktorý máte,* povedala by za nás všetkých. *Umierame od hladu.*

Až teraz mi docvaklo, že je to zrejme na mne. „Vlastne áno,“ povedala som, pričom som sa snažila prehltnúť hrču, ktorá sa mi sformovala v hrdle. „Poprosíme nejaké hranolčky. S hľuzovkovým dressingom.“

„Výborný výber,“ prikývol čašník a rezko odkračal naspäť do kuchyne, kým my sme ostali sedieť pri našom vyvýšenom stole v tichu a snažili sa nehľadiet na štvrtú, prázdnu stoličku. Nevieam, či to bolo vedomé, ale mama na stoličku napokon položila kabelku. Asi dúfala, že tak bude vyžarovať menej prázdnoty.

Bleskové bistro robilo česť svojmu názvu, pretože trvalo sotva pätnásť minút, než nám na stole pristáli tri po okraj plné misky magickej gastro špeciality Nového Anglicka, z ktorých sa ešte stále parilo, a na pohľad bezodný košík hranolčiek posypaných parmezánom a pažítkou. Kým som si do polievky opatrne pridala nevyhnutných päť kvapiek tabasca, oco zdvihol svoj pohár s pivom. „Na Sarah a Michaela,“ povedal. „Nech je tento týždeň pre nás pamätný.“

„Na Sarah a Michaela,“ odpovedali sme s mamou ako ozvena. Aj my sme zdvihli poháre a pripili sme si.

„A na náš veľkolepý návrat!“ dodal a pobožkal mamu na líce. „Predsa len sme boli mimo akosi pridlho.“

Dva roky, aby som bola presnejšia. Moja rodina chodila na prázdniny na Martha's Vineyard ešte predtým, než som sa vôbec narodila, už čosi vyše osemnásť rokov, no minulé leto sme strávili zabarikádovaní v našom dome kúsok severne nad New York City. Pohľad mi opäť zablúdil k prázdnej stoličke.

Presne tak, pomyslela som si. Akosi pridlho.

Potom som do polievky ponorila lyžicu, premiešala ju a sledovala, ako v nej červená štipľavá omáčka mizne. Ktovie, koľko sa toho zmenilo za ten čas, čo sme boli preč.

Čo sa však rozhodne nezmenilo bol prístav parníkov vo Falmouthe. Slnko z modrej júlovej oblohy páliło na nekonečný rad ľudí a vyzeralo to, akoby sa tu odohrával nejaký obrovský festival. Autá, autá a ešte o čosi viac áut s platnými lístkami parkovali v označených pruhoch a čakali na svoje lode. Keď sme sa s rodičmi snažili preštrikovať k nášmu pruhu, stiahla som si svoje medovozlaté vlasy do voľného vrkoča. Bola tu celá farebná paleta áut Jeep Wrangler, väčšinou bez striech (a niektoré dokonca aj bez dverí), zato s hudbou vypeckovanou na maximum.

Nechýbali ani Volvá s kajakmi pripevnenými na strechách a elegantné strieborné Range Rover. Vďaka stojanom na bicykle vyzerali obrovské esúvéčka ešte masívnejšie. Kúsok odo mňa jedno batola práve prežívalo nervové zrútenie. „Nie, Jeffrey, už si nesmieš dať ďalšie čipsy!“ vyštekla jeho rozhorčená mama. Pruh pre peších predstavoval mix skupiniek vysokoškolákov, rodiniek s deťmi, psov, bicyklov, batožiny na kolieskach a scestovaných postarších párikov, pokojne akceptujúcich celý tento cirkus.

Keď sme sa konečne dostali naspäť k nášmu Fordu Raptor, Loki na nás čakal s hlavou vystrčenou z okna a poriadne funel. „Nedala by si mu trocha vody, Meredith?“ poprosila ma mama, keď sme sa usadili. Neodpovedala som, no okamžite som schmatla svoju fľašu s vodou a stlačila ju tak, aby sa z nej vedel napíť aj náš teriér Jack Russell. Naozaj mu to šlo, skoro ako človeku. Tento trik ho naučila Claire, keď bol ešte šteniatko. „Zíde sa mu to,“ vysvetľovala. „Nebudeme mu musieť na prechádzky brávať misku a podobne.“

O pár minút pracovníci prístavu odštartovali nalodovanie na ťažkopádny trajekt *Domov na ostrove*, ktorý mal mať odchod o druhej poobede. „Počkať! Otvor strešné okno!“ vyhrkla som, keď nám jeden z členov personálu kývol, že môžeme vstúpiť na palubu, a oco jemne pridal plyn. Rozbúchalo sa mi srdce, pretože toto bola ďalšia z našich tradícií s Claire: vystrčiť sa cez strešné okno von a kývať naokolo, akoby sme sedeli v limuzíne. Väčšinou nám niekto veselo zamával naspäť, prípadne niečo zakričal, hlavne chalani na Wrangleroch, ktorí po nás minulý raz dokonca pokrikovali: „Si strašne sexy!“ Claire mala vtedy sedemnásť, ja šestnásť.

„Tvoja smola, že je zadaná!“ zakričala naspäť Claire, pretože si myslela, že kričí na mňa, nie na ňu. Vždy sa tak trochu sama zhadzovala, no mne nebolo celkom jasné, prečo. Pretože Claire *bola* krásna: vysoká, s atletickou postavou a gaštanovými kučerami. Okrem toho disponovala absolútne najkúlovejšou

zbierkou okuliarov. Nemohla nosiť kontaktné šošovky, a tak sa jej podarilo postupne nazhromaždiť eklektickú zbierku kúskov, od retra po najmodernejšie vychytávky. V ten deň, presne si to pamätám, mala na sebe štvorcové s priesvitným rámom.

Jediné, čo sme mali spoločné, boli naše zelené oči, pretože ja som bola svetlovlasá, s tmavým obočím (očarujúcim, podľa viacerých názorov) a okrem toho o dobrých dvanásť centimetrov nižšia než Claire. „Opička Meredith,“ zvykla ma volať, keď ma prichytila, ako snorím po policiach v špajze, keď sme boli mladšie.

Keď sme prechádzali príjazdovou rampou, nekričala som ani nekývala (na rozdiel od chalanov vo Wrangleroch). Namiesto toho som zavrela oči a zhlboka sa nadýchla toho úžasného vzduchu, presýteného morom. Zbožňujem tú vôňu! Vždy sme si robili srandu, že by sme si ho mali priniesť z prázdnin vo fľašiach, aby nám pomáhal pretrpieť kruté zimy, typické pre štát New York.

Keď oco zaparkoval, naši si hned' odopli pásy. Loki zaštekal a vyštartoval cez konzolu s prevodovkou rovno mame na kolenná. Zasmiala sa a na zelený obojok mu pripla vôdzku. „A je to jasné,“ skonštatovala. „Najvyšší čas zamieriť hore.“

„Hore“ znamenalo na vrchnú palubu trajektu. Samozrejme ste mohli ostať sedieť v aute, alebo sa zložiť niekde vnútri trajektu, ale rovnako ako v prípade morského vzduchu sa nič nevyrovnalo ani vetru vo vlasoch, keď ste sledovali, ako sa k vám ostrov postupne približuje.

„To znie dobre...“ začala som, no vtom moju pozornosť upútalo zabzučanie a otravné svetielko v zadnom držiaku na nápoj. Otravné bolo aj meno na displeji: Ben Fletcher.

Zovrelo mi žalúdok. *Píše mi Ben Fletcher.*

„Viete čo, vy choďte,“ povedala som neprítomne, pričom som civela na displej, ktorý sa mi rozpíjal pred očami. „O minútku som pri vás.“

Až keď mi oco podal kľúče a s mamou a Lokim vyrazili po schodisku hore, pozrela som na telefón a odblokovala displej. Ako ide cesta?

To bolo celé. Žiaden pozdrav. Ani ospravedlnenie. Ani zmena názoru. Niežeby som od neho niečo také chcela!

Ako ide cesta?

To vážne? To má byť celé?!

Hlavne neodpisuj! ozval sa mi v hlave varovný hlas, ktorý som, bohužiaľ, odignorovala a odpísala: Cesta v pohode. Už sme na trajekte.

No super, odpísal. Ako dlho to trvá?

„Hodinu,“ zamrmlala som si sama pre seba. Veď som to spomenula minimálne stokrát, celá nadšená z pozvania, ktoré mi prišlo v apríli. Slečna MEREDITH FOXOVÁ, stálo strieborným písmom na modrej obálke. „Na kartičke sa píše, že si môžem priviesť sprievod,“ povedala som v ten deň neskôr Benovi, keď sme v objatí pozerali dačo na Netflixe. „Čo ty na to? Pôjdeš so mnou?“

„S tebou?“ spýtal sa a potom sa zaškeril. „No jasné!“ A potom sme sa pobožkali.

Tentoraz som sa ani len nesnažila zastaviť prívál slz, ktoré sa mi nahromadili v očiach. Keby ma teraz videla tá Meredith spreď niekoľkých mesiacov! Na ceste na svadbu Sarah, nielen *bez sprievodu*, ale povedzme si rovno, aj *bez priateľa*, pretože sme sa s Benom po štyroch rokoch rozišli.

Teda, lepšie povedané, *on* sa rozišiel so *mnou*. V jednom momente sme spolu tancovali na bláznivý playlist jeho otca inšpirovaný Woodstockom a o sekundu nato ma totálne dorazil rečami o tom, že „to celé bolo super... ale možno budme radšej kamoši... a vieš, ako je to so vzťahmi na diaľku...“

„Ale veď sme mali dohodu!“ prerušila som ho. „Rozprávali sme sa o tom! Čo si nepamätáš?“ Zakvačila som sa o jeho silné predlaktia, pretože som odrazu mala pocit, akoby sa mi krútila

K. L. Walther
Leto porušených pravidiel

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Cooboo v roku 2023
v spoločnosti Albatros Media Slovakia s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 840

Zodpovedná redaktorka Simona Petková
Technická redaktorka Lucia Slobodová

Z anglického originálu *K. L. Walther: Summer of Broken Rules*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Sourcebooks Fire,
an imprint of Sourcebooks v roku 2021,
preložila Zuzana Smolinská.

Jazyková redakcia Mária Pavlígová
Sadzba ITEM, spol. s r. o., Bratislava
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA